

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זיע"א בעל מחבר ספר "שו"ת ערוך" נפטר בעיר קייאני צ"ו י"ג ניסן שנת ת"א שנת ה'ת"ק ו' (שם אביר ר' אפרים דר')

כל השנה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

"משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו? כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שו"ך אחרת איזה טיפוש בעולם היה משיב לך בשלילי?

כט כסלו

רבינו משה אלשיך

רבינו משה אלשיך זיע"א בעל מחבר ספר "דמ"א" נפטר בעיר קייאני צ"ו י"ח אייר שנת ת"א שנת ה'ת"ק (שם אביר ר' ישראל דר')

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. בדי שביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה. נהריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהרונה על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן קסח – על איזה מיני פת מברכין

ז. פשטי"א הנאפה בתנור בבשר או בדגים או בגבינה מברך עליו המוציא וברכת המזון. הגה: ודוקא שאפאו בתנור בלא משקה אבל אם אפאו במחבת במשקה אין לברך עליו ואין לאכלו רק תוך הסעודה כמו שנתבאר (דעת עלמו):

סימן קסט – דין שמש הסעודה. ובו ג' סעיפים א. כל דבר שמביאין לפני האדם שיש לו ריח והאדם תאב לו צריך ליתן ממנו לשמש מיד ומדת חסידות הוא ליתן לו מיד מכל מין ומין ולא יתן לו כל זמן שהכוס בידו או ביד בעל הבית (ודוקא לשמש אבל לאחר שבסעודה מותר ליתן בכי האי גונא) (ה"י סוף פרק אלו דברים). ואסור ליתן לו פרוסת פת אלא אם כן יודע בו שנטל ידיו:

ב. לא יתן לאכול אלא למי שיודע בו שיברך. ויש מקילין אם נותן לעני בתורת צדקה (ה"י סוף פרק אלו דברים):

ג. השמש מברך בורא פרי הגפן על (כל) כוס וכוס שיתנו לו לפי שהוא כנמלך וברכה אחרונה אינו מברך אלא לבסוף ואינו צריך לברך על כל פרוסה ופרוסה אם יש אדם חשוב בסעודה שיודע שיתנו לו כל צרכו מפת ואם אין אדם חשוב בסעודה צריך לברך על כל פרוסה ופרוסה כמו על היין. הגה: שנים שהיו אוכלין ביחד השמש אוכל עמהם בלא נטילת רשות כדי שיצטרפו לזימון. ועיין לקמן סימן ק"ע סעיף כ"א:

סימן קע – דברי מוסר שינהג אדם בסעודה. ובו כ"ב סעיפים

א. אין משיחין בסעודה שמא יקדים קנה לזשט ואפילו מי שנתעטש (פירוש שטארנדאר"י בלע"ז) בסעודה, אסור לומר לו אסותא היו מסובין בסעודה ויצא אחד להטיל מים נוטל ידו אחת ששפשף בה ואינו נוטל אלא בפני כולם שלא יחדוהו שלא נטל. הגה: ואם לא שפשף אינו נוטל כלל אם לא נגע במקום טנופת אבל אם עשה צרכיו ודאי צריך נטילה (הגהות אש"י פרק ג' דרכות). והני מילי לשותות אבל לאכול נוטל אפילו בחוץ דמידע ידעי דאנינא דעתיה (פירוש, שמתרפת ומתבלבלת דעתו) ולא אכל בלא נטילה ואם דבר

עם חבירו והפליג נוטל שתי ידיו כיון שהסיח דעתו. הגה: והא דבעינן נטילה לשתייה היינו בתוך הסעודה דחיישינן שמא יאכל אבל בלאו הכי אין צריך נטילה לשתייה (ה"י סוף פרק אלו דברים) (ה"י סוף פרק אמר להם הממונה):

ב. שנים ממתינים זה את זה בקערה שכשהאחד מסלק ידו מן הקערה לשותות חבירו מפסיק מלאכול עד שיגמור השתייה אבל אם הם שלשה אין השנים פוסקין בשביל האחד:

ג. משיירין פאה בקערה כל אחד מהאוכלים והוא מאכל השמש אבל כשהשמש מערה מן האילפס לתוך הקערה אין דרך להניח באילפס כלום לצרכו:

ד. אין מסתכלין בפני האוכל ולא במנתו שלא לביישו:

ה. הנכנס לבית כל מה שיאמר לו בעל הבית יעשה:

ו. לא יהא אדם קפדן (פירוש כעסן או רגזן) בסעודה:

ז. לא יאכל אדם פרוסה כביצה ואם אכל (הרי) זה גרגרן:

ח. לא ישתה כוסו בבת אחת ואם שתה הרי זה גרגרן שנים דרך ארץ שלשה הרי זה מגסי הרוח. הגה: מיהו כוס קטן מאד מותר לשתותו בבת אחת (גיט יוסף), וכן גדול מאד בשלשה או ארבעה פעמים (דברי עלמו):

ט. לא יאכל שום או בצל מראשו אלא מעליו ואם אכל הרי זה רעבתן. הגה: ולא יאכל דרך רעבתנות ולא יאחז המאכל בידו אחת ויתלוש ממנו בידו השניה (טור):

י. לא ישוך פרוסה ויניחנה על גבי השלחן:

יא. לא ישתה אדם שני כוסות בבת אחת בתוך סעודתו ויברך ברכת המזון מפני שנראה כגרגרן:

יב. שנים שיושבין על השלחן הגדול פושט ידו תחלה והשולח ידו בפני מי שגדול ממנו הרי זה גרגרן:

יג. הנכנס לבית לא יאמר תנו לי לאכול עד שיאמרו הם. הגה: לא יאמר אדם לחבירו בא ואכול עמי מה שהאכלתני דהוי כפורע לו חובו ונראה כאלו הלוח לו ויש לחוש שיאכילהו יותר ואית ביה משום רבית אבל מותר לומר לו בא ואכול עמי ואאכול עמך בפעם אחרת ומותר לאכול עמו אחר כך אפילו בסעודה יותר גדולה (דברי עלמו לפירוש הטור):

סי' ד' ר"ג את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה יאמור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בפסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לזנים צדיקים.